

B. TRÂNUL RAN DIN CÂMP

Corneliu Sofronie

Soarele dogorea îngrozitor. Câmpul p rea c se aprinde neputincios în fa a suli elor de foc ce nu conteneau s se împreuneze cu p mântul ce se cr pase. B trântul ran cosea, iar coasa uiera precum un arpe, dac nu cumva era chiar un arpe, un arpe ce se strecura prin iarb , mânat de durerea de cap ce-l scosese la drumul mare. Cu capul plecat în p mânt, b trântul ran nu vedea i nu auzea nimic, cu toate c înc nu- i pierduse nici auzul i nici vederea. Mâinile sale se mi cau mecanic, descriind un arc de cerc, un segment ce ar putea s însemne chiar segmentul lui de perfec iune din simbolul perfec iunii generale. Soarele se l sa peste spatele b trântului, încovoiindu-l i mai mult. ranul, îns , nu sim ea, el a adunat în spate, de-a lungul anilor, mii i mii de suli e, dar n-a putut nici una s -l str pung . i cu suli ele acestea în spate continua s coseasc pân când soarele pe cer devenise o simpl pat ro ie, apoi din ce în ce mai pu in ro ie, pân când ajunsese doar un punct. Atunci ranul socoti c a sosit timpul s se odihneasc . Se tol ni în iarb . Ochii p reau c i se închid, dar nu se-nchiser , c ci el nu sim ea oboseala. Îns ceva tot i se p ru lui ciudat. Adic pu in mai neobi nuit. I se p ru c iarba pe care o cosise ziua întreag nu doar c a crescut la loc, dar a crescut a a de mare încât a ajuns pân la luna care s-a cuib rit pe cer în locul soarelui.

- Ia te uit ! zise b trântul, luna de pe cer se sprijin în firul de iarb ... Ehe, dac a mai avea eu anii tinere ii, cum m-a mai c ra eu pe firul sta de iarb s ajung pân la lun ... Dar imediat î i corect gândul.

- Ba nu m-a c ra! C firul de iarb e un fir de iarb ! Nu m-ar putea ine. S-ar rupe firul i ar c dea luna...

- Nu bade, îi zise o voce, care cine tie cine ar fi putut fi, dar b trântului i se p ru c -i vocea nepotului, luna n-o s cad niciodat .

- Dar de ce crezi c n-o s cad ? întreb ranul, tot mai atent la cel care-i vorbea...

- Pentru c a a e rânduiala lumii. Luna s stea acolo sus, pe cer, iar firul de iarb aici pe p mânt!

- A a e rânduiala lucrurilor, repet b trântul. P i, da... dar mai tiu eu cum e rânduiala lucrurilor? C la b trâne e parc le vezi altfel. Parc tot timpul ai impresia c , uite a a, printr-un fir de iarb , te-ai putea uni cu cerul. Ori c poate s cad a a, din senin, vreo stea peste tine. i zici c -i vorba de steaua ta... i tot bomb nind, lu iar i coasa i se porni iar pe treab . Luna trimitea pe spatele lui suli e blânde, mângâietoare...